

De små Frankensteinarna

Uppfinnarna i labbet

Bobban – Sådär ja. Sista stygnet enligt Frankensteins manual. Nu fattas bara den kemiska vätskan.

Bubblan - De är verkligen jättefula.

Bobban – Fula och fula. Vi kommer att bli rika på de här. Alla kommer att vilja ha en sådan här hemma. Inget mer städande, matlagande eller klädtvättande. Man behöver inte ens lämna in bilen när den går sönder. De här små monstren är programmerade till att kunna göra precis allt.

Bubblan – Jo, det är ju bra såklart. Men tänk om det blir fel på dem och de börjar göra saker vi inte ber dem om eller gör saker fel. Vi kommer kanske att få en massa stämningar om halsen.

Bobban – Ja, men de här är ju bara prototyper. Vi har ju pratat om det här, Bubblan. Nu ska vi se.

Häller i vätska

Du och jag. Vilket team. Vi kommer att få nobelpriset.

Bubblan – Du häller i jättemycket ju, Det räcker med en droppe, står det här.

De vaknar.

Monstren- Jag är hungrig. Jag vill ha blod. Jag vill förstöra.

Bobban – Oj då. Nej vänta här nu. Lägg er ner. Det blev visst något fel. Ligg säger jag.

Monstren - Ur vägen. *(slår Bubblan så hon svimmar)*

Bobban svimmar av rädsla. Monstren rymmer.

Repetition pågår

Petunia – Was that good, Marco? OK, more to the right. Here? Again. Sorry, Marco. Isn't she a little too much forward? She should be back here somewhere. No? But I feel this moment is very important to me. OK. Do

that. We will practise again before our break. See you in half an hour. Chop, chop, Bianca. Längre bak. Du hörde vad han sa.

Bianca – Men han sa ju att jag inte skulle stå här bak.

Petunia – Men snälla du, förstår du inte engelska eller? Dessutom sjunger en åsna bättre än du. Jag får ont i öronen. (ljus från salongen)

Bianca– Vad var det där?

Petunia – Men gud, vad du är hoppig. Tror du på spöket, eller? (ljud) Hallå? Kom fram! (barnen upp) Lucia och Tove! VAD gör ni här? Klockan är mycket.

LJUS: På barnen i publiken

Ella – Ja, men alltså. Det började blåsa där ute, så vi tänkte att vi skulle gå hit med din sjal. Så att du slipper frysa när du går hem sedan.

Almo – Ja, precis. Och vi tog med en halstablett för din hals också.

Petunia – Jaha. Men det var ju rysligt omtänksamt av er. Men nu får ni gå hem. Jag har rast nu. Vi kommer säkert att hålla på till sent. Bianca är helt hopplös. Hejdå, barn.

Ella – Men mamma. Får Tindra sova över?